

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΦΙΛΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.

Έναστον φύλλον τιμάται λεπτόν 20.

ΔΙΕΤΥΤΗΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΟΡΤΕΑ

Έν Έλλάδι . . . Δρ. 10
Έν τῇ ἄλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμεῖρα δόξης, ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη.
Ἑβδομάς κοινωνική καὶ φιλοσοφική.
 Δημογραφικὰ Σημειώσεις. Περὶ δημογραφίας ἐν γένει.—Τί σημαίνει διὰ κράτος τὴ ἁθροῖς τοῦ πληθυσμοῦ, ὑπὸ Κ. Β. Γιαννίη.
 Τὸ Χρυσάφι, διήγημα Ἀσων. Π. Κανελλοπούλου.
 Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἀρχηγοῦ Κρείττη. Ἡ πεντάδα τῆς Περσῶρας.—Παλαιὰ γυναικία.—Οἱ Περσῶραι μεταροῦντες.—Ἐρ Κορίνθω—Ποριῶται.—Οἱ Μαργαρίται τοῦ Βάρβα.—Παρά τῷ Ἰψηλάντῃ.—Τί ἔλεγε δ' Ὀμῆρ Βριῶντις.
 Εἰς τὴν Βδομηλίαν, ΚΕ' Μαρτίου. Ποίμα Ἀχιλλέως Παράσχου.
 Ὀλγα, Μυθιστορία Λουδοβίκου Ἐνώ. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Συνέχεια.
 Ἀμοιβή—Εὐγνωμοσύνη, πρὸς τοὺς ἰατροὺς. (Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) ὑπὸ Ν. Ι. Διαμαντοπούλου.
 Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια—Ἐξωτερικά—Ἀρχαιολογία κ.τ.λ.
 Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
 Νέα βιβλία.

ΗΜΕΡΑ ΔΟΞΗΣ

«Ὁ ἐνθουσιασμός δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμού. Αἱ ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων ἀπαγορεύονται. Ὁ πεπολιτισμένος ἄνθρωπος πρέπει νὰ κρύπτῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν θλίψιν του, νὰ πνίγῃ τοὺς γέλωτας νὰ συγκρατῇ τοὺς στεναγμούς, νὰ καταπιῇ τὰ δάκρυά του.

«Οἱ Ἕλληνες δὲν εἴμεθα νήπια πλέον ἵνα ἐπιδιδώμεθα εἰς παιδαριώδεις ἐορτάς. Δὲν ἐβαρύνθητε τοὺς λόγους καὶ τὰς ζητωκραυγὰς, δὲν ἐκορέσθητε ἀπὸ θουρείους πατριωτικῶν καὶ ὕμνων πρὸς τὴν ἐλευθερίαν; Πόσας χιλιάδας φορὰς ἠκούσατε τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Λαύρας; Καὶ τοῦ Γερμανοῦ πόσας; Ὁ δὲ Μισοῦλης καὶ ὁ Καραϊσκος δὲν κατήντησαν πλέον λέξεις ἄνοστοι καὶ τετριμμένοι; Ἄς τοὺς ἀφήσωμεν πλέον ἡσυχούς καὶ ἄς ἡσυχάσωμεν καὶ ἡμεῖς.

«Ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως αἱ σελίδες τῆς Ἱστορίας αἱ σχετιζόμεναι πρὸς τὴν σημερινὴν ἡμέραν κατατρίβησαν καὶ κατέστησαν δυσανάγνωστοι. Ἡ ποίησις κατέσχισε τὰς μέν, οἱ λογογράφοι ἄλλας καὶ οἱ ῥήτορες τὰς λοιπὰς.

«Ἡ ἰδική μας γενεὰ ἄς μείνῃ ἀμέτοχος τῆς ἐνιαυσίου ἐκείνης παιδείας, τῆς περιοδικῆς ταύτης παραφροσύνης. Δὲν στερούμεθα οὐδ' ἡμεῖς πατριωτισμοῦ, ἀλλ' ἄς μὴ γείνωμεν ἥρωες κωμωδίας. Ἡ Ἁγία Λαύρα, ἡ 25ῃ Μαρτίου, καὶ πάλιν ἡ Ἁγία Λαύρα καὶ ὁ Γερμανός καὶ τὰ παλληκάρια καὶ ἡ παλιγγενεσία καὶ τὰ φύλλα τῆς δάφνης καὶ τὰ ὄνειρα τῆς δευτέρας ἀναστάσεως... Ἐὶ δὲν τα ἐβαρύνθητε πλέον;

«Ὅλα αὐτὰ ἦσαν τὰ παίγνια τῆς παιδικῆς τοῦ ἔθνους ἡλικίας· αἱ ἐλαστικαὶ σφαῖραι του καὶ αἱ πλαγγόνες καὶ οἱ χαρταετοὶ καὶ τὰ γραμματόσημα.

«Ἦδη ἠνδρώθημεν. Ἦδη πρέπει νὰ σκεπτόμεθα ὡς ἄνθρωποι σοβαροί, ὡς ἄνθρωποι κρίνοντες, ἐννοοῦντες καὶ φιλοσοφοῦντες.»

Ἐν ἀρχῇ τὰ κηρύγματα ταῦτα ἐψιθυρίζοντο μόνον ἢ ἐξεδηλοῦντο δι' ὑπαινιγμῶν ἀορίστων. Ἐλέγοντο εἰς τὸ οὖς ἢ ἐγράφοντο δι' ἀποσιωπητικῶν. Ὁ εἰς ἠθέλε νὰ παρουσιάσῃ ἰδέας πρωτοτύπου, ὁ ἕτερος ν' ἀρτύσῃ λόγους ἀναλάτους διὰ μικρᾶς δόσεως βλασφημίας καὶ τρίτος τις νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς τῶν ἔσων ἔλεγον οἱ λοιποὶ πάντες. Οὐδ' ὁ ἀσπονδός τῶν ἔχθρῶν θὰ ἐβολιδόσκει τὸ ἔδαφος τῶν συνειδήσεων μετὰ τὸσαύτης ἐπιστήμης, οὐδ' ὁ φοβερῶτερος φαρμακευτῆς θὰ ἐδίδε τὴν πρώτην δόσιν τοῦ δηλητηρίου μετὰ τὸσαύτης προσοχῆς.

Βραδύτερον κατέστησαν τολμηρότεροι. «Ὁ, τι ἄλλοτε ὑπεδηλοῦτο εἰς δύο ἢ τρεῖς, ἐδιδάσκειτο ἤδη εἰς πλειοτέρους· οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυσαν καὶ διεδέχθησαν τούτους αὐθάδη κηρύγματα ἀνεπιβούλου σκοποῦ βεβαίως, ἀλλὰ μετὰ ἱεροσῶλων ἀποτελεσμάτων. Τότε αἱ ἐνθουσιώδεις ἐορταὶ ἐγένοντο ψυχρότεραι· ὁ εἰς ἠρνεῖτο τὴν συμμετοχὴν του δικαιολογούμενος· ὁ ἕτερος ἐφεύρισκε κώλυμά τι ἢ ἐπαφελεῖτο τοῦ πρώτου τυχόντος.

Καὶ τέλος οἱ καινολόγοι, οἱ καταναλωταὶ πνεύματος ὑπόπτου προελεύσεως, οἱ διαδόχαι τοῦ φωτός τοῦ πολιτισμοῦ, ἐγένοντο θρασεῖς διδάσκαλοι τῶν τοιούτων διδασμάτων. Ἀναφανδὸν πλέον ἐσατύριζον καὶ ἐσκωπτον καὶ ἐγελοποιούουν. Ποῦ νὰ τολμήσῃ πλέον ἄνθρωπος νὰ συγκινηθῇ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του ἢ νὰ στεναῖξῃ; Ποῦ ἐτόλμα ὀφθαλμὸς νὰ ἐκχύσῃ ἐν δάκρυ γλυκὺ ἢ πικρὸν; Ποῦ ἐτόλμα τὸ στόμα νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ὠρατὰ ὀνόματα, ἅτινα ὡς φωτεινοὶ ἦλιοι, καταυγάζουσι τὴν ἡμέραν τῆς Ἑλληνικῆς δόξης;

Ἡ συγκίνησις, ἡ χαρὰ, αἱ ἐλπίδες, τὰ δάκρυα, τὰ μεγάλα τοῦ ἀγῶνος ὀνόματα, μετ' ἐνθουσιασμοῦ προφερόμενα, ὅλα ταῦτα δὲν θὰ προσκάλουν τοῦ γείτονος, τοῦ παρισταμένου τὸ σκῶμμα καὶ τὸν καγχασμόν;

Καὶ σήμερον θαυμάσατε τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τελοῦντα τὴν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν του! Θαυμάσατε τὸν ἀπαθῆ φιλόσοφον, τὸν ψυχρὸν παρατηρητὴν, τὸν λογικώτατον ἄνδρα... ἢ μᾶλλον οἰκτεῖρατε

τὸν τυφλὸν θεατὴν, τὸν μαθημένον ἀετόν, τὸν γεγηρακότα παῖδα. Δὲν εἶναι οὐδὲ ξφρηθὸς πλέον, οὐδὲ ἀνήρ, οὐδὲ γέρον. Αἱ γλυκεῖαι συγκινήσεις τῆς ἄλλοτε δὲν ἠδύνουσι τὴν ψυχὴν του. Ὁ νοῦς ἐκοιμήθη μετὰ τῆς καρδίας του. Τὴν πτώσιν τοῦ γοήτρου τῆς μεγάλης ἡμέρας καθιστᾷ οἰκτροτέραν πᾶσα τεχνικὴ πρὸς ἀναστόλῳσιν αὐτοῦ ἀπόπειρα καὶ πρὸ τῆς ἀδιαφορίας αἰμάσσουσιν αἱ καρδίαι ἐκείνων, οἵτινες προβλέπουσιν οἰμοὶ! καὶ προνοοῦσιν. Ἄν δὲ ὀλίγοι τινὲς μετὰ θερμουργοῦ ἐπιμονῆς ἀναρριπίζουσι τὸν περιτεφρωμένον ἄνθρωκα ἵνα ἐξαγάγῃ καλὰς τινὰς ἐτι ἀκτῖνας, εἶνε ὀπισθοδρομικοὶ οὗτοι, θ' ἀκούσης, ἢ ὀλιγαρκεῖς φιλόδοξοι, ἢ ἄνθρωποι τῆς παλαιᾶς σχολῆς...

Καὶ ὅμως οἱ λέγοντες καὶ συμεριζόμενοι ταῦτα εἶνε πρόθυμοι νὰ σοὶ διηγηθῶσι τὰς καθ' ἐκαστὴν ἐπιτελουμένας προόδους ἐν ταῖς μεγάλαις τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Νέου κόσμου ἐπικρατείαις. Εἶνε πρόθυμοι νὰ σοὶ ἐξάρωσι τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ γείνωσι ψάλται καὶ ὑμνηταὶ πάσης γαλλικῆς λαμπρότητος. Ἄλλ' οὐδέποτε θὰ προσθέσωσιν ὅτι κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς μέν, συντάρασσεται ἀπὸ ἀκρου εἰς ἀκρον ἡ ἀπέραντος ἐκείνη χώρα, δοξάζουσα τὸν ὕψιστον, πανηγυρίζουσα, συγκινομένη ἀναδιφούσα τὰς ἱστορίας, τελοῦσα ἀγῶνας καὶ ἐορτάς· οὐδέποτε θὰ σοὶ ὑπομνήσωσιν ὅτι κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐπαναστάσεως τῆς δὲ, τοιαύτην ἔξοχον τελεῖ τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ἐορτὴν, ὥστε καὶ ἡ ἀπήχησις τῆς μόνῃ ἐν Φαλήρῳ, νὰ εἶναι οὐχὶ ἐφάμιλλος, ἀλλὰ πολὺ λαμπρότερα ἀπὸ τὴν ἐπέτειον τῆς ἰδικῆς μας δόξης!

Καὶ τι ἀκόμη. Θά τοὺς ἴδητε ἐνθουσιῶντας πλειότερον ἢ ὡς κατὰ τὰς βασιλικὰς ἐορτάς. Ὡς νὰ ἠγνῶσαν ὅτι ἂν δὲν ἀνέτελλεν ἡ 25ῃ Μαρτίου, οἱ βασιλεῖς ἡμῶν καὶ οἱ διάδοχοι οὐδὲν ἄλλο θὰ ἦσαν ἢ ἀφανεῖς δευτερεύοντες πρίγκιπες μικρῶν βασιλείων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Τὸ ἐπίσημον γέμα τῆς ΚΕ' Μαρτίου. Οἱ βουλευταὶ ἀντὶ τῶν ἀγωνιστῶν. Ποία ἔπρεπε σημασία.— Τύπος καὶ αὐτοκρατορία Ἡ γνώμη τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου διαδομένη.—Κωνσταντῖνος Δαμιράλης.

Τὸ μόνον σχεδὸν ἐπίσημον γεγονός τὸ συνδεόμενον πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἐορτὴν, ἣν τελοῦμεν σήμερον ἀνευ τύπων καὶ πομπῶν, ὡς νὰ ἦτο τί ἀπηγορευμένον, ὡς νὰ ἤμεθα κρυφοὶ Ἕλληνες, εἶνε τὸ μέγα

ραν, και εις τον δρόμον πάντα τους ὄδη-
γούσα νά φερθούν. Αποχαιρέτηθημεν.

ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ — ΠΟΡΙΩΤΑΙ

Τέλος ἐφθάσα τὸ κεντὶ εἰς τὰ Καλύβια
τῆς Κορίνθου τὴν ὄραν ὅπου τὸ Κάστρο
ἐπολεμοῦσε με τοὺς Ἕλληνας.

Μοῦ πέφτει μίᾳ μπόμπα ἐμπρὸς μου
κτυπώντας τὸ ἀλογόν μου, ἐτραβήχθη
βράζοντας ἡ μπόμπα ἐξεθύμανε, δὲν ἔ-
σκασε.

Φωνάζω δύο και τρεῖς, βλέπω και πα-
ρουσιάζονται 6—7 στρατιῶται ἀπὸ τὰς
Καλύβας, κατεβαίνουν κάτω, ἔρχον-
ται ἐπάνω μου μὴν γνωρίζοντάς με, μήτε
ἐγὼ νά τους γνωρίσω. Τοὺς εἶπον ποῖος
ἦμουν.

Μὲ εἶπον ὅτι ἦτον Ποριῶται και με ἐ-
πήγαν εἰς τὰς Καλύβας. Ἐχάρην ἀγροι-
κῶντας ὅπου ἦτον Ποριῶται με ἐξεπέ-
λευσαν, ἐκάθησα ὀλίγον, με ἐτρατάρησαν
ρακὶ τῆς Ὑδρας, τοὺς ἀποχαιρέτισα και
ἠκολούθησα τὸν δρόμον μου.

Ἐπεριπατήσαμεν δλην τὴν νύκτα και
ἐξημερώθημεν εἰς τὸ Ἄργος χωρὶς νά ἀ-
παντήσωμεν κανένα ἀπὸ τοὺς Ἀργεῖους
ἦτον ἡ χώρα ἀκατοίκητος, χαλασμένη.

ΟΙ ΜΑΡΤΑΡΙΤΑΙ ΤΟΥ ΒΑΜΒΑ

Τέλος ἐφθάσαμεν τὴν 1ῴν Σεπτεμβρίου
εἰς τὰ Τρίκορφα.

Μὲ εἶδειαν τὴν καλύβην τοῦ Ὑψηλάν-
του. Ἐπήγα διὰ νά ἔμβω μέσα νά και
ἐβγαίνει ἔξω ὁ Βάμβας, διδάσκαλος Χίος
γνωρίζοντάς τον—ὅτι ἔκαμεν εἰς τὸ σπίτι
τοῦ πατρός μου 22 μῆνας· εὐθὺς ἔ-
σκυφα γυρεύοντας νά ἀνασπάσω τὴν χεῖρά
του· δὲν με το ἄφησε. Μὲ ἀνέσπασεν εἰς
τὸ μέτωπον ἐρωτώντάς με τὸ ποῖος εἶμαι.

Εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὸ ποῖος ἦμουν, με ἀγ-
κάλισσε φιλώντάς με, με λέγει.

— Στάσου ὀλίγον, και εὐθὺς γυρίζω.

Τὸν ἐπήρα κατόπι, παρατηρώντάς τον
ποῦ ἐπήγαινε. Εἶδον νά ἐκδύθη σκοτώ-
νοντας μαργαρίτας!

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν, ἦλθεν, με ἔ-
πιασεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, και πρὶν νά ἔμβω
μέσα, βλέπω ἀντικρυ τὸν Κομισσάριον
Γεώργιον Κλήριον και με ἐκύνταξ με ἔ-
γοιον βλέμμα κινώντας τὴν κεφαλὴν του
εἶδος φοβερισμοῦς.

ΠΑΡΑ ΤΩ ὙΨΗΛΑΝΤῃ

Ἐμῶθη μέσα ὁ Βάμβας, ἐσήκωσε τὸν
μπερντέ διὰ νά ἔμβω ἐμβαίνοντας λέγει
τοῦ Ὑψηλάντου, ὅτι εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος
Κριεζῆς, ὁ τῆς Εὐβοίας ἀρχηγός.

Εὐθὺς ἐσηκώθη ὁ Ὑψηλάντης, μοῦ ἔ-
δωκε τὴν χεῖρα· ἐγύρευσα νά την φιλήσω,
δὲν με το ἄφησεν ἀλλὰ ἐφιλήθημεν εἰς τὰ
χεῖλη. Μὲ ἐπήρε, με ἐκάθισε σιμά του·
τοῦ ἐπαρουσίασα γράμμα τῶν χωρίων τῆς
Εὐβοίας διὰ τοὺς Τρικεριώτας τὰ ὅσα
τοὺς εἶχον κάμη.

Μὲ ἐρώτησε διατὶ νά φύγω ἀπὸ τὴν

1. . . Φοῖρας.

Εὐβοίαν και νά λάβω τόσον κόπον, και
ἔφθανε μόνον νά τον γράψω και ἐγίνοντο.
Τῷ εἶπον, ὅτι δὲν εἶχομεν ὡς και πρῶτα
πολέμους, και ὅτι ἐρχόμαστε μαζί με τὸν
Καπετὰν Μηνᾶ Κατσηκογιάννην διὰ προσ-
κύνησίν του, και ἄλλα.

Ἐλαβε μεγάλην εὐχαρίστησιν βλέπον-
τάς με.

Ἦτο παρῶν και ὁ Χρυσόγελως, ἕνας
ὕπασπιστής του, Χίος — δὲν ἐνθυμούμαι
τὸ ὄνομά του.

Ἐκεῖ ὅπου ἐκαθόμασταν και ἐσυνωμι-
λούσαμε, βλέπομεν και παρουσιάζεται
ἕνας εὐμορφος νέος με κοντὸν ὀλο χρυσὸν
κεντήμενον· μᾶς χαιρετᾷ· ἔρχεται σιμά
μου, με χαιρετᾷ, τὸν ἀντεχαιρέτισα και
ἐγὼ ἐγύρευσα νά μου ἀνασπάσῃ τὴν δε-
ξιάν μου· δὲν τον ἄφησα, ἀλλὰ τον ἐκά-
θισα σιμά μου. Μὲ λέγει:

— Δὲν με γνωρίζεις, γενναιότατε Κα-
πετὰν Κριεζῆ;

Τὸν λέγω:

— Ὅχι.
Μοῦ ἀποκρίνεται ὅτι:

— Ἐγὼ σὲ γνωρίζω πολλὰ καλά, μά-
λιστα ἐπολέμησα και μαζί σου.

— Ποῦ;
— Εἰς Βρυσάνια. Ἦμουν γραμματικὸς
τοῦ Ὁμήρ Βριῶνη.

ΤΙ ΕΑΕΓΕΝ Ὁ ὉΜΕΡ ΒΡΙΩΝΗΣ

Τότες ἤρχισε νά μας διηγηθῆ τὸν πό-
λεμον, ὅπου ἐκάμαμε μετὰ τοῦ Ὁμήρ
Βριῶνη.

«Τὸ γιουρούσι, ὅπου ἔκαμαν τρεῖς φο-
ραὶς, ἦτο μόνον και μόνον διὰ τὴν γεν-
ναιότητα σου· τοὺς εἶχε τάξη 100,000
γρόσια μόνον και μόνον διὰ νά σε πιάσουν
ζωντανόν. Εἶχε ἀποφασίση νά σκοτωθῶν
1,500 και δύο χιλ., μόνον σε σε ἐφερναν·
εἰ δὲ ἀν ἐπιαναν κανένα ἀπὸ τοὺς ναύτας,
10,000 γρόσια. Και ὅταν σε εἶδομεν,
ὅπου ἐμβαρκαρίσθης μέσα εἰς τὴν βάρκαν
και ἐπήγες εἰς τὸ πλοῖόν σου, εὐθὺς ἐκτύ-
πησε τὰς χεῖρας, και εἶπε «με ἔφυγε τὸ
πουλὶ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου», και ἔλαβε
πολὺ σεκλέτι.

«Σὲ ἐπαίνουσε πολὺ διὰ τὴν τάξιν, ὅπου
εἶχες τὸ στρατεμά σου, και ὅταν ἔκαμαν
τὸ γιουρούσι αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι, ἐγελοῦσεν
θαρρῶντας νά τους πιάσῃ ζωντανούς και
ὅταν εἶδε τὴν γενναιότητά τους, ἐσιώπη-
σε· βλέποντας και τοὺς ἐναπολειφθέντας
ὅπου ὀλοὶ ἐκατέβησαν, και ἐσιμῆσαν ὀλο
και ἔπεσαν κατεπάνω μας ὡς λύκοι, τό-
τες τὰ ἐγάσαμεν· ἐσηκώθημεν και ἡμεῖς
και ἐπεράσαμε τοῦ προπόδου βουνοῦ και
ἐσιμῆσαμεν ὀλο μαζί, ὅπου μᾶς ἔγεινε πο-
λὺ σκοτωμός ἀπὸ τὸ πλοῖον, και ἀπὸ τὰ
δύο κανόνια, ὅπου εἶχες ἐπάνω τοῦ ὀρδισοῦ,
και ὅταν ἐτελείωσεν ὁ πόλεμός μας, ἐπή-
γαμεν ὡς μας εἶδατε εἰς τὸ χωριὸ διὰ νά
ἀναπαυθῶμεν. Τότες πάλιν σοῦ ἔκαμε πολ-
λοὺς ἐπαίνους, ὅπου ἦσουν ὁ ἴδιος ἐπάνω
τῶν κανονίων και τῶν στρατευμάτων σου,
και ἀν σε εἶχεν, ἔπρεπε νά σε ντύσῃ εἰς τὰ
χρυσὰ και ἄλλα· και περάσαντας μισὴ
ὥρα εἶδομεν ὅπου ἐρρίψατε τὰ κανόνια

ἀπὸ τὸ πλοῖον, και τὴν ψηλὴν φωτιὰ βέ-
βαια τὸ ἐκάματε διὰ τὴν νίκην».

— Ναι.
«Τότες μᾶς λέγει: «Αἶ, πολλοὺς πολέ-
μους εἶχομεν κάμη εἰς τὸ μεγάλο Μισίρι,
Ρούμελη και εἰς ἄλλα μέρη, και τοὺς ἄλ-
λους, ὅπου ἐκάμαμεν εἰς τῆς Γραβίας
τὸ χάνι, ὅμως τέτοιο ρεζιλίκι δὲν μᾶς
το εἶχε κάμη κανεὶς, ὡς καθὼς ὁ Ὑδραῖος.
Και τῷ ὄντι ἀξίος πολεμιστής, γενναῖος·
δὲν ἦτο γραπτὸν νά πέσῃ εἰς χεῖράς μου».

Τελειώνοντας ἐδιώρησε νά μετρηθῶν τὸ
στρατεμά μας. Μετρῶντας, μᾶς ἔλειψαν
305 καθάλλαροι και 512 στρατιῶται.
Μᾶς εἶπε πάλιν: «Ἄλλοι 5,000 ἄς ἐπή-
γαιναν, μόνον τὴν γενναιότητα σου νά σε
ἐπιανεν, μάλιστα ὅταν ἐρρίψατε τὸ κα-
νόνι ἀπὸ τὸ πλοῖόν σας, ὅπου ἦλθεν ὁ
γκουλὲς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ αἰτιοῦ του
και το ἔκαψε πέρα και πέρα, και ἐπήγην
εἰς ἕν καντοῦνι καλυβίου και το ἐκρέμι-
σεν. Εὐθὺς ἐσηκώθημεν εἰς φυγὴν, ὅμως
πολὺ σεκλέτι τοῦ ἦλθεν, ὅπου ἔλασε τέ-
τοιο ἄτι—τὸ εἶχεν ἀγοράση 13,000 γρό-
σια».

Τὸν λέγω:
— Ὅταν ἐφθάσατε εἰς τὸ γιοφύρι και
εἰσθε ὀλοὶ συναγμένοι;
Μοῦ λέγει ὅτι:
— Εἰς τὸν ἐρχομόν μας εἶχομεν πάρη ὀ-
λους τοὺς Ρωμαίους και ἐτραβούσαν ἐν
μεγάλῳ κανόνι προύντζινο με χαζνέν· μᾶς
ἔπεσεν εἰς τὸ γεφύρι και διὰ τοῦτο ἐπο-
λεμούσαμεν νά το ἐβγάλωμεν, καθὼς
και το ἐβγάλαμεν και το ἐπήραμεν μαζί
μας, τὸ ἐφέρναμεν διὰ νά εἰμπορούσαμεν
νά σε βαρέσωμεν διὰ νά σε σηκώσωμεν
εἰς τὰ πανιά και τότες ἡ δουλειὰ μας
ἴσως ἐτελείωσεν και δὲν μας ἔκαμεν τέ-
τοιο ρεζιλίκι».

Τὸν λέγω:
— Πῶς τον ἐράνησαν τὰ ὀλίγα στρα-
τεύματά μου;

— Τοὺς ἐπαίνουσε πάρα πολὺ και ὅτι
ἐστάθησαν πολλὰ γενναῖοι· μάλιστα οἱ
ἀγάδες τῆς Εὐρίπου τοῦ εἶχον εἰπῆ ὅτι
εἶνε Κουκουβίνιδες και τὸ καράβι τοὺς
κρατεῖ, και ἀν πέσουν κάτω εἰς κάμπον
ὀλο θὰ φύγουν, και βλέποντάς μας εἶδε
τὰ ἐναντία.

Τὸν λέγω ὅτι οἱ ἀγάδες τοῦ εἶπον τὴν
ἀλήθειαν ὅτι ἦτον Κουκουβίνιδες· ἀλλ'
ἐγὼ τοὺς εἶχον γυρίση τὰ σιγούνια τοὺς
ἀνάποδα, εἶχον δέση και μανδύλι εἰς τὴν
κεφαλὴν και του ἐράνησαν Ρουμελιῶται·
μόνον Ρουμελιῶται ἦτον ἐκεῖνοι οἱ ὀλίγοι,
ὅπου πρῶτο ἔκαμαν τὸ γιουρούσι, ὅπου
ἐγελοῦσεν ὁ πασᾶς σου· 25 ἀνομάτοι ἦ-
σαν — ἐπιθετὸν τοὺς Παλαλόπουλα.

«Ὅλα ὅσα λέγω — ἦτο παρῶν ὁ Ὑψη-
λάντης, Βάμβας, Χρυσόγελως ὁ ἀγιου-
τάντης τοῦ Ὑψηλάντου — εἶνε ἀληθινὰ
ἐν καθαρᾷ συνειδότης· ἢ ἀν ζῆ ὁ Γραμ-
ματικὸς τοῦ Ὁμήρ Βριῶνη—δὲν ἐνθυμού-
μαι τὸ ὄνομά του — τότες ὁ ἴδιος θέλει
σὰς τα διηγηθῆ.
(Ἔπεται).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΝ

ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Α'

Ὁλος ὁ κόσμος σήμερα, Παρθένα μου, δοξάζει
Τὴ μυρισμένη Σου γιορτῆ,
Ὅμως ἡ χώρα μας, αὐτῆ,
Διπλᾶ γιὰ Σὲ γιορτάζει. . .

Γιὰτ' ἔδωσες γιὰ μιὰ φορά στοὺς ἄλλους ζωῆς αὐρά
Πλὴν 'στὴν Ἑλλάδα δύο φοραὶς·
Δυὸ μᾶς ἐχάρισες χαραὶς·
Τὴ Βηθλεέμ, τὴ Λαύρα.

Ναί· τ' ὄνομά Σου ἦταν ἀνίστασις δική μας·
Σημαία μας. . . ἡ γαλανὴ
Χλαμῦδα Σου και φωτεινὴ
Κ' ἡ χάρι Σου, σπαθὶ μας!

Μ' αὐτὰ ἐπολεμήσαμε ὀκτὼ μεγάλα χρόνια,
Τὸν ἀγριο Ἀγαρηνό,
Στὸ πέλαγος και στὸ βουνοῦ,
Στοὺς κάμπους και στὰ χιόνια.

Β'

Μία Μαρτιάτικη αὐγὴ, πρικοῦ ὁ ἥλιος πάρη,
Πῆρες ἀνθὸ ξεχωριστό,
Ποῦ μοσχობόλας Χριστό,
Ἀνάστασι και χάρι.

Μὲ τρόπο και συγκίνησι και με χαρὰν ἀγία
Μυρίσθης κρίνο και Θεοῦ
Κ' ὕστερα σ' ὄρφανὸ Λαό,
Τὸ χάρισε, Μαρία!

Στὴν Μάννα μας. . . ὅπου νεκρὴ τὴν ὀνομάζαν ὀλοι·
Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἐανθῆ,
Κ' ἔγεινε τ' ἀνθος Σου σπαθὶ
Κ' ἡ μυρωδιὰ του βόλι. . .

Ἀχ' πόσο μοιάζετε μ' αὐτῆ· κ' ἡ δυὸ Σας μ' ἕνα πόνο,
Παρθέναις δυὸ, με μιὰ καρδιά,
Γεννήσατε τέτοια παιδιὰ,
Τέτοι' ἀδελφάκια μόνο.

Ἡ Μιά... τὸν ἀχραντο Σταυρό· τοῦ Οὐρανοῦ τὴ σκάλα
Δροσιὰ, χαρὰ και φωτισμό·
Ἡ ἄλλη τὸν Ἑλληνισμό,
Μύρο ψυχῆς και γάλα.

Ἀστὲρι εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἀστὲρι 'στὴν Ἀθήνα
Μὲ μιὰ λάμψι θεϊκῆ·
Ἐδῶ Ἑλλάς, Χριστὸς ἐκεῖ,
Δυὸ φῶτα με μι' ἀκτίνα.

Ἐκεῖ, τὸ Εὐαγγέλιο· ἐδῶ, Ἀκαδημία·
Ἐκεῖ μ' ἀθάνατα νερά
Ἡ Σουλᾶμ ἡ δροσερὰ
Κ' ἐδῶ ἡ Κασταλία.

Και δυὸ ἐφάνηκαν Σταυροὶ και δυὸ νεκραναστάσεις·
Δυὸ ποταμοὶ· ὁ Ἰλισσὸς
Κι' ὁ Ἰορδάνης ὁ χρυσός,
Ποῦ πλύθηκε ἡ Πλάσις. . .

Γ'

Ἀχ' σ' ἄλλα χρόνια, Δέσποινα, σὲ ἄλλα χρόνια μόνο,
Ὁ κόσμος ἀναγάλλιαζε ἀκόμη και 'στὸν πόνο·
Τώρα 'ξεψύχθη ἡ χαρὰ, τώρα τὰ 'μμάτια κλαῖνε·
Ἄς ψάλλουν ὅ,τι θέλουν, ἄς λέν' ὅ,τι κι' ἀν λένε
Οἱ νόθοι τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ χάρου ἢ λαμπάδας·
Ἄς σχίζουν με ἀτραμάξαις βουναὶ και πεδιάδες·
Ἄς φτιάνουν ἀερόστατα ψηλὰ γιὰ ν' ἀνεβούμε,
Βαθύτερα νά πέφτωμε, πεῖδὸ κάτω νά βρεθοῦμε
Και νέο κόσμο και παλῆδ ἄς σμίγουν ὀλοένα
Μὲ τηλεγράφο ἀστραπῆ· μ' αὐτῆ τὴν ἀσωτεία,
Μ' αὐτὰ τὰ πλοῦτη τὰ φτωχὰ, ποῦ ἔχουν σκορπισμένα,
Μόνο μ' αὐτὰ, δὲν δίνουνε 'στὸν κόσμο εὐτυχία·
Γιὰτ' ἔγει ὁ πολιτισμὸς δυὸ πρόσωπα· τὸ ἕνα
Φῶς παραδείσου ὀλόχαρο, τ' ἄλλο φωτιὰ, Παρθένα!
Μοιάζει καμπάνα ποῦ κτυπᾷ κ' εἰς γέννησι κ' εἰς μνήμα·
Πότε ζωῆς εἶναι νερὸ και πότε χάρου κύμα. . . .

Δ'

Ἄ, δύο Γένναις μοναχὰ ἐφέραν ἐδῶ κάτω,
Τὸν ἀγιο πολιτισμὸ χαρὰ θεοῦ γεμάτο·
Ἡ Μιά, τὴ γῆ 'στὸν οὐρανὸ ἀνέβασε και πάλι
Τὸν οὐρανὸ κάτω 'στὴ γῆ κατέβασεν ἡ ἄλλη. . .
Ἡ πρώτη, ὅταν ἡ Ἑλλάς σὲ δάφναις Ἐλικῶνα
Γεννήθηκε και σὲ ἀφρὸ Ἐαπτισθῆ Σαλαμίνας,
Στὴν Πνύκα σὰν ἐβρόνταε και εἰς τὸν Μαραθῶνα
Και Παρθενῶνας ἐκτίξε με μάρμαρα κι' ἀκτίνας!
Ἡ ἄλλη... μεσ' 'στὴν χειμωνιά σὰν ζῆθισαν λουλουδία
Κι' ἀγγελικὰ 'στὴ Βηθλεέμ ἀκούσθησαν τραγούδια·
Ὅταν Παρθένος γέννησες τὸν μυρισμένο Γιοῦ Σου,
Κι' εἶχες θεὸ 'στὴν ἀγκαλιὰ και βρέφος 'στὸ πλευρὸ Σου!
Ναί· ὅ,τι ἀγιώτερο κι' ὠραῖο και μεγάλο
Ὁ κόσμος ἔχει, ἔγεινε... δὲν εἶναι πλέον ἄλλο.
Κεῖνο ποῦ ἔκαμ' ὁ Χριστὸς κανεὶς δὲν ἔνακακάνει·
Ἡ Παλαιστίνη κ' ἡ Ἑλλάς· τ' ἄλλα ψευτιὰ και πλάνη.

Ἀχ, ἡ σοφία σήμερα νυχτιάς σκοταδι φέρνει,
Πατεῖ τὴν πίστι τῆς καρδιάς και τὴν ἐλπίδα παίρνει.
Κατηραμένοι Ἀπόστολοι κηρύττουν νύχτα—μέρα,
Τὸν κόσμο δίχως οὐρανὸ κ' ἐμᾶς χωρὶς πατέρα!
Ὁ Χάρος εἶναι πίστις τους και ὀλα κοιμητῆρι·
Κανεὶς καλός, κανεὶς κακός· ἡ τύφλωσις μᾶς σῦρει·
Ὅσᾶν σκουλήκια βγαίνομε κι' ὀπίσω ἀφίνομ' ἄλλα·
Σκουλήκια ὀλο· και αὐτοὶ μ' ἀλήθεια· πεῖδὸ μεγάλα. . .
Νὰ ἡ φρικτῆ, ἀπάθρησπη, ἡ μαύρη τους θρησκεία,
Ὁ Σκύλιος πολιτισμὸς, Παρθένα μου ἀγία!
Τὸ γάλα τὸ φαρμακερὸ, ποῦ ἡ καρδιά τους δίνει,
Ὅποῦ νά δῶς ἡ χάρι Σου κανεὶς τους νά μὴ μείνῃ
Και νά μὴ 'δοῦν τὴν ὄψι σου, ποτέ, κανένα χρόνο
Κι' ἀλήθεια νά ναι—πλὴν γι' αὐτοὺς—ὅ,τι κηρύττουν μόνο.

Ε'

Συγχώρεσέ με, τ' οὐρανοῦ εὐσπλαγχνικὸ λουλοῦδι,
Βασίλισσα τῶν Χερουβεὶμ, τῶν Σεραφεὶμ τραγοῦδι,
Ἄν τὴ στιγμῆ ποῦ τραγοῦδε γιὰ Σένα, ἡ καρδιά μου,
Κατάρως λόγια ἔρχονται 'στὰ χεῖλη τὰ χλωμά μου.

"Αχ, μ' ἀποτύφλω' ἡ ὄργη καὶ ξέγασα, Παρθένα,
 Πῶς δὲν ἀκούεις δέησι κατάρως γιὰ κανένα...
 Στὴ σκοτεινὴ τους κεφαλή, στὴ γάγγραινα τοῦ νοῦ τους,
 Μιὰ Σου ἀκτίνα στελεῖ τους εὐσπλαχνική, μιὰ μόνη,
 Νὰ ἴδουνε κ' οἱ τυφλοὶ αὐτὴ στὴν ὄψη τοῦ Θεοῦ τους.
 Τὸ ἀπειρὸ σου ἔλεος ποτὲ δὲν τελειώνει
 Καὶ στὸ θεὸ γονάτισε καὶ χάιδεψε τὸ Γυιὸ Σου
 Κι' ἐμεῖς νὰ ἴδουμ' ἐλευθερίας ἀνάστασι ἀκόμα,
 Γιατ' ἔχομε συγγένεια μὲ τὸν μονάρχιδό Σου
 Κ' ἐσμίχαμε τὴ γῆ αὐτὴ μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα!
 "Αχ, ἐδουλέψαμε μαζὺ μὲ τὸν ἐσταυρωμένο,
 Στὸ Γολγοθά καὶ στὸ σταυρὸ καὶ στὴν Ἀνάστασί του.
 Ἐνα στεφάνι ἐβάλαμε σὲ μέτωπο θλιμμένο
 Κι' ἀνάστασι γυρεύαμε κ' ἐμεῖς σὰν τὴ δική του!
 Γλυκεῖα Μαννούλα τοῦ Θεοῦ, χαριτωμένη Κόρη,
 Πῶχαις τὸν ἥλιο πρόσωπο, τὸ φῶς ἐπανωφόρι
 Ποιὰ ἄλλη σὰν τὴ μάνα μας, τὸ Εὐαγγέλιό του

Ο Λ Γ Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΕΝΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια].

Αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς ἀπουσίας τοῦ πρίγκιπος ὑπῆρξαν διὰ τὴν πτωχὴν Ὀλγαν ἀτελεύτητοι καὶ ὀδυνηραὶ μόνη δὲ ἡ ἀπασχόλησις, αἱ φροντίδες καὶ αἱ πληθεῖς ἐλπίδων ἀδιαθεσίαι τῆς καταστάσεως τῆς διεσκέδαζον αὐτήν. Ὁ Παῦλος ἐξ ἄλλου διὰ τῶν τρυφερῶν καὶ συνεχῶν ἐπιστολῶν του παρεῖχεν εἰς τὴν προσφιλεῖ του σύζυγον τὴν μόνην παραμυθίαν, ἣτις ἠδύνατο πλεῖστον νὰ τὴν συγκινήσῃ. Ὁ πρίγκιψ ἐπανῆλθε κατὰ τὸν τοκετόν, ὅστις ὑπῆρξεν αἰσιος. Ἡ Ὀλγα ἐδώρει τῷ σύζυγῳ τῆς υἱὸν ὀραϊότατον ὡς εἶνε πάντοτε τὰ τέκνα τοῦ ἔρωτος. Θελησάσα δὲ νὰ μὴ εἶναι μήτηρ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον, ἐθήλασεν ἡ ἴδια τὸ τέκνον, μετ' ἐνστικτικῶν τινῶν ζηλοτυπίας, ἣτις ἔφερε πάντοτε τὸ μείδιμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ εὐτυχοῦς πατρός.

«Νομίζω, ἐσκέπτετο οὗτος ὅτι τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ καιρὸν, δὲν θὰ γείνη πλέον ὀμιλία περὶ τῶν σχέσεων μας μετὰ τῶν γειτόνων. Ἦδη, ἡ ἔρημος ἡμῶν εἶναι κατακρημνισμένη».

Ὁ Βαρίσκου ἐν μέρει μόνον εἶχε δικαιον. Ἦγνόει, ὅτι ἰδέα εἰσελθοῦσα ἀπαξ ἐν τῇ κεφαλῇ γυναικός, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξέλθῃ πλέον.

Αἱ προκαταλήψεις τῆς Ὀλγας, εἶναι ἀληθῆς, ἔλαβον ἄλλην ὁδόν, οὐχ ἤττον ὁμως ὑπῆρχον πάντοτε καὶ σοβαρώτεραι, μάλιστα ἦδη, ὅτε τὰς ἐξῆπτεν ἡ μητρικὴ στοργή. Ὅτι ἄλλοτε ἐπῴθει δι' ἑαυτήν, σήμερον τὸ ἀπῆται διὰ τὸ τέκνον τῆς. Τοῦτο ἀρκεῖ, ἵνα ἐνοήσῃ τις ὅτι οἱ πόθοι τῆς ἦσαν ἰσχυρότεροι. Ἄνευ τῆς ἐπιμόνου ἐκείνης σκέψεως, ἣτις καθίστα μαρτύριον, οὕτως εἶπειν, πᾶσάν τῆς στιγμήν, πῶσον εὐτυχῆς θὰ ἦτο μεταξὺ τοῦ λατρεύοντος αὐτὴν συζύγου καὶ τοῦ τρυφεροῦ καὶ θελκτικοῦ πλάσματος, τοῦ θαλεροῦ ὡς ἄνθος, οὕτινος ἡ ψυχὴ ἐγεννήθη

Στὸ ἓνα ἐπῆρε χέρι τῆς καὶ στ' ἄλλο τὸ Σταυρὸ του ;
 Ποιὸ φῶς τὸ φῶς του εἶδεξε, ποιὰ γλῶσσα τὴ φωνὴ του,
 Ποιὸ Γολγοθά τὸ Γολγοθά καὶ τὴν Ἀνάστασί του ;
 Ἐμεῖς, ἐμεῖς, Παρθένα μου, τὸ χέρι τὸ δικό μας ;
 Συχώρησε τὸν ἀσεβῆ αὐτὸν ἐγωισμό μας,
 Πλὴν θάρρος ἡ Πατριδὰ μου εἰς τὴν φωνὴ μου δίνει :
 Ὅταν μπροστά σου δέομαι, μοῦ φρίνεται Ἐκείνη...
 Ἔχει τὸ φῶς ὅτ' ἀ' μάτια τῆς, ποῦ ἔχει ἡ 'ματιά σου
 Χιονάτ' εἶναι ἡ σκέπη Σου, γαλαζία ἡ φορεσιά Σου
 Ὡσάν καὶ τὴ σημαία τῆς, ποῦ παίζει μὲ τ' ἄγερι,
 Καὶ σὰν κ' Ἐκείνης εὐλογεῖ τὸ σπλαχνικό Σου χέρι...
 Ἐσ' εἶσαι τ' οὐρανοῦ Ἑλλάς κ' αὐτὴ τῆς γῆς Μαρία

Ἐνα γεφύρι φωτεινὸ,
 Ποῦ σμίγει γῆ καὶ οὐρανὸ,
 Ἐλπίδα κ' εὐσπλαχνία.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ.

ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς τῆς Παύλου. Νὰ ὀφείλῃ τις τὸ τέκνον του εἰς ὑπαρξίν, ἢν ἀγαπᾷ, δὲν εἶναι τοῦτο ἡ θερμότερα καὶ μεγαλειότερα πασῶν τῶν εὐδαιμονιῶν, ἄς ὁ Θεὸς ἐπεφύλαξεν εἰς τὰ πλάσματα του ; Ὁ Παῦλος Βαρίσκου, ἀφ' ὅτου συνέζη μετὰ τῆς Ὀλγας, εἶχε κατασταθῆ ἄλλος πρᾶγματι ἄνθρωπος. Ἐτρέπε πρὸς τὴν σύζυγόν του περιπαθῆ λατρείαν, ἀλλὰ τὸ πάθος του δὲν ὑπερέβαινε τὴν στοργὴν του, ὁ δὲ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου του ἀπέβλεπεν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Ὀλγας. Ἀποσπᾶσας τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀσύλου ἵνα τὴν παρασύρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐν ταῖς τρικυμιαῖς τοῦ ἔρωτος, ἐγνωρίζε κάλλιστα τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσιν, ἢν ἀνελάμβανε καὶ δὲν ἠθελε κατ' ἐλάχιστον νὰ τὴν λησμονήσῃ. Ὁ ἄσχατος ἄνθρωπος, ὁ ἐπιζητῶν τὴν φῆμιν πανταχοῦ, ὁ σκεπτόμενος μόνον τίνι τρόπῳ νὰ τύχῃ νέον σχέσεων, ὁ μὴ ἀρεσκόμενος ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις, εἰμὴ ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἐπαρουσίαζον τὸ σκανδαλώδες ὁ ἀπαντῶν τὴν ἠδονὴν μόνον ἐν τῇ ἀλλαγῇ καὶ ὁ προτιμῶν ἀνευ συστολῆς τοῦς ἔρωτας ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ὑπῆρχε πλέον! Εἶχεν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ τοῦ οἰκογενειαρχοῦ, τοῦ πατρός καὶ τοῦ συζύγου, οὕτινος τὸ βλέμμα δὲν ἔβλεπε πέραν τοῦ ὀρίζοντός του καὶ ὅστις εὕρισκεν ἔτι λίαν ἐκτεταμένον τὸν ὀρίζοντά του αὐτόν. Ναί! τῇ ἀληθείᾳ ἦτο ὁ σύντροφος, ὃν θὰ νῆχτο πᾶσα τρυφερὰ γυνὴ! Πόσον εὐτυχῆς θὰ ἦτο λοιπὸν ἡ Ὀλγα ἀνευ τῆς αἰωνίας σκέψεως, ἣτις κατέτηκε τὴν καρδίαν τῆς.

Εἶχον συμφωνήσῃ, καὶ ἦτο φυσικώτατον, ὅτι ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παύλου καὶ φίλη τῆς Ὀλγας, θὰ ἐγένετο ἡ ἀνάδοχος τοῦ τέκνου τῶν. Ὁ Παῦλος οὐδεμίαν προέβαλλεν ἀντίρρησην. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ὠμίλει καὶ περὶ τῆς βαπτίσεως. Ἐὰν ἡ Ὀλγα πлагίως καὶ μετ' ἐπιφυλάξεως ἀνέφερε τι ἐννοίε, ἐκείνος προσποιοῖτο ὅτι δὲν ἠνόησε ἄλλοτε πάλιν ἐὰν ἐπέμενε πλεῖστον, ὁ Παῦλος κατῴρθου νὰ εὖρῃ πρόφασιν τινὰ, ὅπως παρατείνῃ ἔτι τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, καὶ αἱ προσπάθειαι τῆς ἀτυ-

χοῦς γυναικός, ἀπέβαινον μάταιαι. Τέλος δὲν ἠδυνήθη δὲν συγκατῆρη πλεόν ἐ-αυτῆς ἐπωφελομένη ὀλιγοήμερου τινός ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἀποφασισμένη νὰ διαλύσῃ ἀμφιβολίαν, ἣτις τὴν ἐφόρευεν, ἔλαβε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου τῆς καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ γαίτονος ναοῦ.

«Τί εἶναι τοῦτο ; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως καὶ ἀπροπαρασκευάτως, ὡς γυνή, ἣτις ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἣτις δὲν θέλει νὰ τὴν ἀναμῆνρ.

— Τοῦτο, κυρία ; Ἄλλὰ πιστοποιητικὸν γάμου!

— Βεβαίως, τὸ βλέπω, καὶ δὲν εἶναι μόνον πιστοποιητικόν... ἀλλὰ εἶναι καὶ τοῦ γάμου μου!

— Τότε, δὲν ἐννοῶ κυρία...

— Λοιπὸν ! θέλω νὰ μάθω — καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ὀλγας ἔτρεμε ἀκουσίως καὶ ἐγένετο ἀσθενεστέρη— θέλω νὰ μάθω ἂν τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο εἶναι τακτικόν. Ἄλλὰ θέλω τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινεν ἐκπληκτὸς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ ἐσιώπα ἵνα κούψῃ δὲ τὴν ταραχὴν του ἐξήταξε λεπτομερῶς τὸ ἔγγραφο, οὕτινος ὁμως ἡ ἀξία δὲν ἦτο ἀνάγκη τὸσχι μελέτης ἵνα βεβαιωθῇ.

«Βλέπετε καλῶς, κύριε, ὅτι ἀναμένω», εἶπεν ἡ Ὀλγα μετὰ γλυκύτητος καὶ ἐγγιζούσα τὸν βραχίονά του.

— Κυρία, εἶπε τέλος χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς, πιθανῶς τὸ πιστοποιητικὸν του νὰ ἔχη κύρος ὑπὸ θρησκευτικὴν ἐποψίν. Εἶμαι μάλιστα περὶ τούτου πεπεισμένος. Εἶναι ἀληθές ὅτι στερεῖται διατυπώσεων τινῶν, ἀλλ' ἐν τούτοις, νομίζω, περιλαμβάνει τοὺς κυριώτατους ὁρους. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δύνανται τις νὰ το ὑποστηρίξῃ. Τὸ σπουδαιότερον ὁμως εἶναι ὅτι τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ὑφ' ὄλης τῆς συνθήκας μυστηριώδους γάμου... ὅστις πάντοτε ἀμφοσθένεται.

Ἡ Ὀλγα ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν τῆς ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον.

Τὸ μέτωπόν τῆς κατέστη ὠχρὸν ὡς μάρμαρον τῶν τάφων ἂν παρειαί τῆς ἐ-

πραίνισαν, ἀκούσιος δὲ ψιθυρισμὸς ἐκί-νει τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἐκ τῶν ζηρῶν καὶ στεγνῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐξεπέμποντο ἀστράται.

«Μυστηριώδης γάμος, ἐπιθύριζε καθ' ἑαυτήν. Ἄ! τὰ πάντα διασκηρίζονται τῶρα : καὶ ἡ ἐπίσπευσις ἐκείνη τῆς ἐνώσεως ἡμῶν καὶ ἡ ἀπουσία τῆς ἀδελφῆς, περὶ ἧς δὲν ἔγεινε λόγος ἀπὸ ἐνός ἤδη ἔτους καὶ ἡ ἀπομόνωσις ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἀκρῶ τοῦ κόσμου. Εἰς ἐμὲ τοιαύτην ὕβριν, εἰς ἐμὲ, ἧς ἡ προσβληθεῖσα ὑπερηφάνεια ἐξεγείρεται τόσον δικαίως ! Ἄλλὰ διὰ ποῖον λόγον ; Ἐκείνος ὅστις τόσον με ἀγαπᾷ... διότι με ἀγαπᾷ, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι, μοὶ τὸ ἐκδηλοῖ κατὰ πάσαν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου !... Εἶναι λαβύρινθος, ἐν ᾧ χάνομαι... ὦ Παῦλε! Παῦλε ! ὅποσον κακὸν μοὶ προξενεῖς !»

Ἡ γέρθη, ὠθήσεν ἀποτόμως τὸ καθίσμα τῆς καὶ ἐβάδισε μεγάλοις βήμασιν ἀνὰ τὸ δωμάτιον. Ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς τὴν παρετήρηε πлагίως, τεθλιμμένος ὁσόν καὶ καταπληκτὸς ἐκ τοῦ ἀλγους, οὕτινος ἐν ἀγνοίᾳ του ἐγένετο ὁ αἴτιος.

Ἐν τούτοις, ἡ φροεβὰ ἐκείνη ἀληθῶς ἐξῆψεν κατεστάλη, βαθμηδόν. Ἡ Ὀλγα ἐκάθησεν ἐκ νέου, ἔφερε τὸ μανδύλιον εἰς τὰ χεῖλη καὶ μετὰ ἐν ἡ δύο λεπτὰ σιωπῆς, ἤγειρε πάλιν ἐπὶ τοῦ ἱερέως τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, πλήρεις συμπαιθείας καὶ παρακλήσεως :

— Ἄφ' οὐ μοὶ εἶπατε τόσα, λέγετέ μοι ἀκόμη, λέγετέ μοι τὰ πάντα, εἶπε πιστεύσατε δὲ ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι ἴση πρὸς τὴν ἐχθροσύνην μου.

— Ἄλλὰ πῶς νὰ σας εἶπω τὰ πάντα, ὅταν δὲν γνωρίζω τίποτε ;

— Ὡ ! τίποτε ! Δὲν μαντεύετε τὸν λόγον, ὅστις παρεκίνησε τὸν πρίγκιπα— οὕτινος τὴν ἀγάπην ἀπέκτησα— νὰ ἔλθῃ εἰς μυστικὸν γάμον μετ' ἐμοῦ ;

— Τὸν ὑποθέτω τοῦλάχιστον : εἶναι ἴσως ἔνεκα τοῦ πρώτου γάμου του.

— Ἄλλ' ἐξήμενίσθη οὗτος διὰ τοῦ διαζυγίου !

— Τοῦτο εἶναι ζήτημα !

— Τότε λοιπὸν, κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ δύσμοιρος γυνή, τότε ὁ ἱερεὺς, ὅστις μὲς ἐνύμφευσεν — ἀπατώμαι, ὅστις ὑπεκρίθη ὅτι μὲς ἐνύμφευσεν— ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος εἶναι ἀθλιος, ἀνάξιος τοῦ ἱεροῦ ὑπουργήματος ὅπερ ἐξασκεῖ... Ὡ ! θὰ τιμωρηθῇ ! θὰ τὸν καταγείλω εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, θὰ καθαιρεθῇ, θὰ ἐξορισθῇ εἰς Σιβηρίαν !

— Οἴμοι, κυρία μου ! Βεβαίως δύνασθε νὰ τὸν βλάψητε πολὺ ἄλλὰ δὲν εἶναι δικαίωτον, φιλανθρωπότερον καὶ ἰδίᾳ χριστιανικώτερον νὰ ἐξετάσῃτε μέρη χριστιανικῶν ἐπιθέσεων τοῦ ἀθλιος ὑπὸ ἀνθρώπου τοιαύτης θελήσεως καὶ τόσον ὑψηλῆς τάξεως, οἷος ὁ πρίγκιψ— συγγνώμη, κυρία μου, ἂν σας δυσσαρεσῶ, ἀλλὰ μὲ διατάξατε νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ Ὀλγα φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου λεπτομέρειαι τινες, ἄς ἐνθυμούμαι τῶρα... ὄχι δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀληθῆς ἐνοχος Θεὸς μου ! Πόσον δυστυχῆς εἶμαι ! Ἄλλ'

ἴδωμεν τὸ τέλος εἶναι ἀνάγκη, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ ἀπαίτω. Ποῖαν ἀξίαν ἔχει ὁ γάμος οὗτος πολιτικῶς ;

— Ὅχι πολλήν, καθότι ἐτελέσθη πρὶν ἢ δοθῇ νομίμως διαζύγιον ἀφ' ἐτέρου ὁμως ἐπειδὴ εἶσθε ἀθῶα, ὁ γάμος ἰσχύει δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὰ τέκνα σας.

— Καὶ ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν ἐποψίν ;

— Πλεῖστον, νομίζω. Ἡ πριγκίπισσα Βαρίσκου...

Ἡ Ὀλγα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποκρύψῃ κίνημα ἀγανακτήσεως, ὅτε ἤκουσεν ἀποδιδόμενον εἰς ἄλλην τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον, ἄτινα ἐνόμιζεν ὅτι ἀνήκουσιν αὐτῇ καὶ μόνῃ.

— Συγγνώμη, εἶπεν ὁ ἱερεὺς ἠόημα καὶ μετὰ ταπεινότητος, ἣτις θὰ ἀφώπλιζε καὶ φύσιν ὀλιγώτερον καλὴν καὶ γενναίαν. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν ἐπεθύμησα νὰ σας δυσσαρεστήσω.

— Τὸ γνωρίζω, καὶ σας παρακαλῶ νὰ ἐξακολουθήσητε, ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σας διακόψω πλέον.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱερεὺς, ἡ κυρία ἐκείνη, ἐγκαταλιπούσα διὰ παντός τὴν Ῥωσσίαν, κατέστη πρὸς ἡμᾶς ξένη, καὶ ἐπομένως μὴ ὑπαίκοινα πλέον εἰς τοὺς νόμους μας, ἔδωκε πιθανῶς δι' ἀπλοῦ ἐγγράφου ἰδιοχειρίας ὑπογεγραμμένου, τὴν συγκατάθεσίν τῆς, ἣτις ἰσχύει ἀρκούντως διὰ τὸν πρίγκιπα. Εἰς τὰ ὄνοματα τοῦ ἱερέως, ὅστις σας ἐνύμφευσεν, ἡ συγκατάθεσις αὐτῆ ἀντεκατέστησε τὸ ἀληθές διαζύγιον καὶ ἡ συνειδήσις του τῷ ἐπέτρεψε νὰ τελέσῃ γάμον. ὅστις σας ἐνώνει πρὸς τὸν πρίγκιπα διὰ νομίμου καὶ διαρκοῦς δεσμοῦ.

— Τότε ; δύναμαι νὰ ζῶ πλησίον τοῦ... συζύγου μου... διότι εἶναι σύζυγός μου, κύριε ! Τὸ εἶπατε καὶ σεῖς αὐτοί. Δύναμαι νὰ ἐξακολουθῶ σὺζῶσα μετ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ προκαλέσω τὴν ὄργην τοῦ Θεοῦ ;

— Ὅχι μόνον δύνασθε, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ καὶ ὀφείλετε νὰ πράξητε τοῦτο. Οἱ θεοὶ νόμοι εἶνε ἀνεξάρτητοι τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἀνώτεροι ἔτι.

Ὅταν τὰ πάντα ἔχει τις νὰ φοβῆται, προσκολλᾶται εἰς τὴν ἐλάχιστην ἐλπίδα μεθ' ὄλης του τῆς δυνάμεως καὶ ἀρκεῖ νὰ σταματήσῃ ἐν τῇ πτώσει πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τοῦ δυστυχήματος, ἵνα αἰσθανθῇ παρευθὴ παραμυθίαν τινά. Ἡ πεποιθήσις ὅτι δὲν ἦτο ἐγκλημα ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲνῃ πλησίον του, ἦτο ἤδη μεγάλη ἀνακούφισις διὰ τὴν καρδίαν τῆς Ὀλγας. Ἀπεφάσισε νὰ καταδαμάσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν τῆς, ἤρκει μόνον νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὸν ἔρωτά τῆς : ψυχὴ ἀγνή καὶ γενναία, ὀραία καὶ ἀληθῶς μεγάλη ψυχὴ, δι' ἣν ἡ ἀγάπη ἦτο ἡ ζωὴ ὀλόκληρος, τὸ πᾶν.

Ἡ Ὀλγα ἐπανῆλθεν οἰκαδε μάλλον ἤρμος. Ἐν τούτοις ἐπένεσεν ἡ καρδία τῆς ὅτε εἰσῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα, ὅτι ἦτο ξένη καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ διατάσῃ ἀνθρώπους, οἵτινες μόνον πρὸς τὸν πρίγκιπα ὄφειλον ὑπακοήν.

Τὴν ταπεινωτικὴν ἐκείνην δοκιμασίαν μόνος ὁ σύζυγός τῆς διὰ τοῦ ἔρωτός του ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ ἄτυχῶς ἦτο ἀπῶν, ἡ δὲ πτωχὴ Ὀλγα ὄφειλεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας νὰ μείνῃ ἐγκαταλειμμένη εἰς ἑαυτήν καὶ μόνην. Τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ἦτο θλίψις καὶ αἰτία ὑποψιῶν. Πᾶσα σπουδὴ τῶν ὑπηρετῶν τῇ ἐφαίνετο σκῶμμα, τούνατιον δὲ, ἐὰν τις ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τῆς ἀγαθότητος, παρέβαινε ἐθουμοτυπίαν τινὰ συνήθη ἐν τῷ βίῳ τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἦτο πάντοτε ἐτοίμη νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὡς ἔλλειψιν σεβασμοῦ. Συγγάκις κατέφευγεν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐλάμβανε τὸ παιδίον καὶ ἐφύγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βῆθη τοῦ κήπου. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ παρηγορηθῆται, ἡ παρουσία τοῦ ἀθῶου πλάσματος καθίσταε ζωηρότερον τὴν θλίψιν τῆς. Ἡρώτα αὐτὴν ποία τὴν ὄρα γε τὸ ἀναμένει... Καὶ ἐν τούτοις! Ὅποια ὄνειρα δὲν ἐπλάσε διὰ τὸ πρωτόκογον τοῦτο τοῦ ἔρωτός τῆς καὶ τί δὲν ἠλπίζεν ἐξ αὐτοῦ τοιοῦτον φέροντος ὄνομα καὶ μὲ τοιαύτην ἀνατροφὴν, ἵαν ἐκείνη θὰ τῷ ἐδίδε!... Σκληρὰ ἐξέγερεσις ! Τὸ ἐνδοξον ἐκεῖνο ὄνομα δὲν ἐδικαιοῦτο ὁ υἱός τῆς νὰ το φέρῃ, ἡ δὲ γέννησις του ἀντὶ πάσης λάμπσεως θὰ ἦτο στίγμα ἰσόβιον ἐπὶ τοῦ μετώπου του... Ἴδου ὅ,τι δὲν συνεχῶρει εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Ὡ ! ἐὰν τουλάχιστον ἐπάσχε μόνη αὐτή... ἀλλ' ὁ υἱός τῆς ! νὰ πάσχῃ τὸ ἀθῶον τοῦτο πλάσμα ! Ἡρώτα, ἐαυτήν: ποῦ νὰ ἦτο ἤδη ὁ πρίγκιψ ; τί νὰ ἐπράττειν ἀρὰ γε ; διατὶ ἐβράδυνε τόσον ;... Ἐὰν ἄλλη τις !... Ὅταν τις εὕρισκεται ἐπὶ παρομοίας ὁδοῦ, εἶναι ἀγνωστον ποῦ δύναται νὰ σταματήσῃ....

Τέλος, ὁ Βαρίσκου ἐπανῆλθεν. Ἀπουσίασεν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, αἵτινες ἐφάνησαν τέσσαρες μῆνες εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἄλλὰ δὲν ἦτο μόνη ἡ γλυκεῖα ἀνυπομονησία τοῦ ἔρωτος, ἣτις καθίστα αὐτὴν ἀνήσυχον. Ἦτο σκοτεινὴ τις ἀδημονία, σκιαζούσα τὸ μέλλον καὶ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου τῆς — ἀδημονία, ἢν ἀνέμενε νὰ καταστῆλῃ ἐκεῖνος, καὶ πόθος πυριτώδης νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ συζύγου τῆς τὴν ὑψίστην τῶν ἐξηγήσεων δὲν ἐμίμνησε ποσῶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορῆς, ἢν θὰ ὑφίστατο, ἐὰν ἀπεκαλύπτετο ἡ ἐνοχία του. Ἄλλ' ἐπέθυμε ν' ἀκούσῃ τὰς δικαιολογίας του καλῶς ἢ κακῶς καὶ νὰ ἴδῃ ἐὰν θὰ ὑπερήσπιζεν ἑαυτὸν καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο συζύγων ὑπῆρξε θεελλώδης.

Ἀπὸ τῆς θλιβεραῦς ἐκείνης ἐσπέρας, καθ' ἣν ὅπ τὴν ἐπίδρασιν ἀλγεῖνης ἀμφιβολίας ἡ Ὀλγα τῷ ἠνοῖξε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν καρδίαν τῆς, ὁ Παῦλος μολονότι τὸ πᾶν μετῆλθεν ἵνα τὴν καθησυχάσῃ, δὲν εἶχεν ἔτι ἐπανεύρησιν οὐδ' αὐτὸς πλήρη ἡσυχίαν. Ἐβλεπε καλῶς ὅτι οὐδ' ἔρωσ του, οὕτινος τῇ εἶχε δώσει τόσα δαίγματα, οὐδὲ αἱ τρυφεραὶ φροντίδες, δι' ὧν ἐκείνη περιέβαλλε τὸν υἱόν τῆς, οὐδὲ αἱ γλυκύθυμοι βαθεῖαι ἠδοναὶ τῆς μητρότητος παρὰ γυναικί, καὶ ἣτις κατὰ πρῶτον ἤδη βλέπει διπλασιαζομένην τὴν ζωὴν τῆς διὰ

και κατά μελοποίησιν του κ. Massenet. — Απέθανεν εν Μόσχα άρμαίος την ηλικίαν ο διασημότετος των βαρβιτιστών και εις των εξεχόντων συγγρόνων Ρώσων μελοποιών Κάρολος Δαυίδωφ. — Ο εν Κωνσταντινουπόλει ήδη μετά του θάνατου παριστάνων διάσημος Ιταλός ήθοποιός Ρόσση προτίθεται να επισκεφθή και τας Αθήνας και να δώσῃ και ενταύθα παραστάσεις τινάς. — Κατά τους προσεχείς τρεις μήνας θα τελεσθώσιν εν τισι των κυριωτέρων πόλεων της Βορείου Αμερικῆς, μεγαλοπρεπέσταται έορταί προς πανηγυρισμόν του είκοστού έτους από της περιφήμου μουσικής πεντηκονταετηρίδος του Βοστώνη καθ' ήν ή όρχήστρα άπετελείτο εκ 1000 εκτελεστών. Οι Αμερικανοί, προσκαλέσαντες έτι διαφορών μερών της Εύρώπης, τους λαμπροτέρους άοιδούς και τας μάλλον διακεκριμένας στρατιωτικας μουσικας έσχημάτισαν όρχήστραν εκ 2000 όργάνων Ισοδυναμούντων προς 20000 φωνάς. Το άκρακτήριον κτισθέν επίτηδες περιλαμβάνει 100000 θέσεις. — Είς των εύγενεστέρων και έξοχωτέρων δραματικών άοιδών, ο Ταμπερλίκι, εξέλιπεν, άποθανών αιφνηδίας εν Παρισίσις. Ο διάσημος οδτος οξόφωνος έγεννήθη εν Ρώμη, τῆ 16 Μαρτίου 1820. Ήτα υιός ύπαλλήλου τινός, όστις τον έπέμψεν εν Βολωμία να σπουδάσῃ τά νομικά. Άλλ' ό νεανίας, πεσποικισμένος δι' έκτάκτου φωνῆς, έγκατέλιπε τά πάντα, ήκολούθησε την κλίσην του και εισήλθεν εις τό θέατρον. Ο Ταμπερλίκι μετά των Φρασκίνη και Μάριο, των κυριών Αλθόβ και Φρετσολίνη όπήρξαν οι τελευταίην άντιπροσωποι της μεγάλης σχολῆς του Ιταλικού ήθματος, της ένδόξου τέως, αλλά σκιασθείσης υπό της Βαγνερικῆς τέχνης. — Εν συνεδριάσει του τμήματος των Καλών Τεχνών του συλλόγου «Παρνασσού» υπό την προεδρίαν του κ. Α. Ρ. Ραγκάβη, εξέλεχθη γραμματεὺς του τμήματος, ο κ. Α. Ν. Φιλαδέλφειος, έμελετήθη τό ζήτημα της επί τῆ είκοσιπενταετηρίδος του συλλόγου γεννησμένης έκθέσεως σκαριφημάτων και άνετέθη εις τους κ. κ. Στ. Βάλβην και Φιλαδέλφειά ή έκπόνησις όργανισμού της έκθέσεως. — Επί τῆ μουσικῆ Ιοβιλαίῳ του Βέρδη έκαστος Ιταλός θέλει προσφέρει ανά δέκα λεπτά, τό όλιγώτερον, να τό συναχθῆν προσφερῆς ώς δώρον εις τὸν άνδρα.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αρ. 11 Ι. Κηποδιν. Είνε ζήτηματα, έφ' ών ή Έβδομάς δέν δύναται να έχῃ γνώμην τινά ... τώρα τοδλάχιστον. Α. Β. — Ανδρίτσαίταιν. Βεβαίως και εύχαρίστως. Έλήφθησαν. — Άλ. Γ., Άδελφοίς Β, Έλλην. Λέσχῃ. Σκ. Α, Δ. Σ, Α. Μ. Κ, Μ. Α. Κ; Σ. Σ. Σμύρνην, Ι. Κ. Κίσαϊ, Μ. Π. Άτινιον. Έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν. — Αντ. Π. Κάτρον. Έστάλη. Απορούμεν πώς να μη ληφθῆ τό έτε-

ρον. Δ. Τ. Πάτρας. Εύχαριστούμεν ... Όσον άφορῆ τό πτωχόν Έλλην. Θέατρον έλεύσεται ήμέρα, καθ' ήν θα λάμψῃ και αυτό. Άλλ' άπαιτούνται τινά άκόμη, ίσως; δέ και όλίγοι κολαφισμοί εκ του έξωτερικού, διότι τότε μένον τους άισθανόμεθα. Τότε ίσως άνοιχθώσι και τινά πρό παντός Έλληνικού κομικῆς μουσικής όργανα. — Α. Λ. Αργυσόλιον. Απαντήσομεν ταχυδρομικῶς. — Κ. Κ. Εύχαριστούμεν διά τας εύμενεῖς διαθέσεις και έπαινοῦμεν να σας εβλίπομεν. — Δημ. Έπαγγελλόμενος ό κοσμοπολίτης, δει αγαπή εξ ίσου τὸν κόσμον όλον, ούδένα αληθῶς αγαπή. — Κρ. Παλ. Κ. Όπως διά την κ. Γεραρδίνου και τὸν Δικην; θα σας γνωρίσωμεν και τὸν συγγραφέα της Όλγας; άλλα μετά τινά φύλλα. Όταν τελειώσῃ. Τώρα, ποία θα την διαδεχθῆ δέν λέγεται. Βλέπετε ή Όλγα ζῆ και βασιλεύει άκόμη Β. Βεβαίως έχει φήμην, άλλα... Much ado about nothing. Φ.Κ. Μ. ... Οι άγριοι κύνες δέν έλακτοῦσι, δύο δέ κύνες, λέγει ό Κομναῖς, κομισθέντες εξ Αμερικῆς εις Αγγλίαν, υπό του περιγηγῆτου Μάκενζυ ήμεινον άφωνοι καθ' όλην των τῆν ζωήν, άλλα ... τά παιδία των έγαύρισαν μόλις γεννηθέντα. Τοῖς φρονιμοῖς όλίγα. — Φ. Φ. Αν ή επιστολή σας έτελείωνεν άβρότερον διά τὸν έπιχειρῆν, θα σας άπηγοῦμεν. Άλλά έκείνο τό «άφαιρέ 10 κατοίκους» μάς ήρεσε. Μόνον αυτό έκαταλάβατε; Ένι Δαίτιω. Και τώρα ή Έβδομάς θα αναπαυθῆ επ' όλίγον. Neque semper arcum tenedit Apollo. — Έλ. Ι. Ό Ιάκωβος Ρίζος Νερούλης είδίδαξ δημοσίως την ιστορίαν της Νεοελληνικῆς φιλολογίας εν Γενεύῃ, τῆν δέ ιστορίαν της Έλληνικῆς επαναστάσεως μέχρι του 1825 συνέγραψε γαλλιστῆ μετά ταῦτα.

Έν σελίδι 11 στήλ. 2 στίχ. 54 του προαγομένου φύλλου άντι εν οδ σμικρῶ χάρφ, άνάγνωθι εν σμικρῶ χάρφ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΕΞΕΔΟΥΘΗΣΑΝ

Ιστορία των Αθηναίων. Τουροκρατία, υπό Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Τόμος Α', τεύχος Γ'. Μνημεία της Ιστορίας των Αθηναίων, δημοσιευόμενα υπό Δημ. Καμπούρογλου. Τόμος Α', τεύχος Γ'. Αετικόν Αρχαιολογικόν εκδόδμενον υπό του Γενικού Έφορου των Αρχαιοτήτων και Μουσείων. Τεύχος Δεκεμβρίου. Έτος 1888. Ιστορία της Ελλάδος μετ' εικόνων από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι της βασιλείας του Όθωνος υπό Στ. Π. Λάμπρου. Τεύχος 43. Αετικόν της Έλληνικῆς Αρχαιολογίας υπό Αλεξάνδρου Ρ. Ραγκάβη, μετά πολλών εικόνων και πινακίων, τεύχη ΙΔ' και ΙΕ'.

Αγγέλλονται Εδγενίου Λάνης. Γάκυνθοι επί έκλεκτου χάρτου.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Περιεχόμενα του Α' τεύχους
 Χάριν τινων γράφεται ή παρούσα ιστορία. — Δια ή ιστορία των Αθηναίων και όχι των Αθηνών. Διατί προτάσσεται ή Τουροκρατία. — Διατί διαρίεται αύτη εις δύο περιόδους. — Αι πηγαί της ισόρίας των Αθηναίων. (Γενική άποψις). — Η έκστολή του Περραιβού. — Το έπίμετρον του Σταυριάδου. — Τα φύλλα του Πιττάκη, αι φούσται κτλ.

Εικόνες
 α) Αι Αθήναι κατά τό έτος 1870 (είκων καλλιτεχνικωτάτη δια φωτολιθογραφίας καταλαμβάνουσα δύο ολοκλήρους σελίδας). — β) Είκων Μωάμεθ του Β' του κατακτητού (έπίσης δια φωτολιθογραφίας ολοσέλιδος). — γ) Είκων της μυστηριώδους μονῆς των Κεπουτιώνων, εν ή και τό Μνημεϊόντου Λυσικράτους (έκαστος δια φωτολιθογραφίας ολοσέλιδος), έτεραί δέ μικραί εικόνες.

Περιεχόμενα του Β' τεύχους
 Συνέχεια και τέλος των Αναγορειών άποσπασμάτων. Σχετικά ζητήματα (περι Λόμπωνα, περι Μπισταντζή, περι σεισμών κτλ.). — 2 Το σχετικόν σύγγιλλον. Συμπέρασμα. — 3 Αι παρά τῆ Κρουσιῆ πιστολαί (έκδοδόμεναι και άνέκδοτοι). — 4 Παρατήρησεις. Βιογραφικαί σημειώσεις. — 5 Ανέκδοτα σημειώσεις περι Αθηνών εκ των χειρογράφων του Κρουσιού.

Εικόνες
 α) Η είσοδος των Αθηνών, ώραία ολοσέλιδη χρομολιθογραφία, (Τα έρείπια της είσοδου ταῦτης, δι' ής και κατά τό 1821 είσῆλθον οι επαναστάται εις τῆν πόλιν, εδρίσκονται έτι εν τῶ ανακτορικῶ κήπῳ). — β) Είκων του Πατριάρχου Ιερεμίου του Β' (όλοσέλιδος). — γ) Είκων του Δουκάς Αθηνών Νερίου Β' (όλοσέλιδος). — δ) (εν τῶ κειμένῳ) μικρά εικόν του Κρουσιού.

Περιεχόμενα του Γ' τεύχους
 1 Περί των επιστολών Ρουάνου. — 2 Περί των επιστολών Μαρτυρίου. — 3 Περί της λεγομένης επιστολής της Οσίας Φιλοθέης. — 4 Περί της επιστολής Βεναδῆ. — 5 Ανάλυσις του Θρήνου Δαστοῦνη. — 6 Ανάλυσις του Θρήνου Μπουμπουλή. — 7 Χρονικά (Σύντομον-Λάμπρου-Μάτση κτλ.).

Εικόνες
 α) Είκων του Μοραζίνῃ. — β) γ) Οι όπ' αυτού άφαιρεθέντες Αόντες. — δ) Είκων της καταστροφῆς του Παρθενώνος. — Έκαστον τεύχος τιμῆται δραχμῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΚΟΜΨΑ ΤΕΥΧΗ ΠΕΡΙΣΘΟΥ 96 ΕΛΛΗΘΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Τεύχος 1-3 Θάνος Βλέκας. Έλληνική μυθιστορία υπό Π. Καλλιγῆ.

Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου (εν τῶ 3ῳ τεύχει)

3-5 Ο Έξηγηταβελόνης, κωμωδία Μολιέρου, κατά την εξέλληνισιν του Οικονόμου του εξ Οικονόμων.

Ποιήματα Φ. Κοππέ (εν τῶ 5ῳ τεύχει).

6 Περίληψις Ιστορίας της νεοελληνικῆς φιλολογίας υπό Α. Ρ. Ραγκάβη.

7 κ. 9 Λουίλα Μύλλερ, τραγωδία Φ. Σχιλλέρου.

8 Τριετή της ψυχῆς υπό Θεουτερσλέβεν.

10 Διηγήματα σύγχρονα Έλληνικά, υπό Δ. Βικέλα, Ε. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δοσινή, Α. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμιέργῃ και Α. Καραβίτσα.

11-13 Σράτης Καλοπίγειρος, ήθογραφία ελληνική υπό Στ. Κομνανούδη.

14-15 Αμλέτος, τραγωδία Σαικσπέρου μεταφρασσις υπό Σ. Δ. Βικέλα.

16-17 Άσμα των Χριστουγεννίων, διήγημα υπό Κ. Δίκην.

Έκαστον τεύχος τιμῆται λεπτά 60. Η συνδρομή διά 25 (α' σειρά) δρ. 12

Εκς τό έξωτερικόν έννοσονται άδται αι τιμαί εἰς γροσόν ΜΠΑΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΣΤ έκδοται εν Αθήναις

ΑΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Γραμμή	Πειραιώς - Κορίνθου - Αίγίου - Πατρών			2	4	32
	1	3	33			
Πειραιώς άν.	6.45π.	11.20π.	8 πμ	Πάτραι.	άν. 7 πμ	11.25 —
Αθήναι	7.15μ.	11.50μ.	8.35	Αίγιον	8.52	12.50 —
Κόρινθος άφ.	10.35	2.50μ	12.10	Κόρινθος	1.10	4 — 1.55μ
Αίγιον	2.52	6.04.		Αθήναι άφ.	4.45	7.05 5.4
Πάτραι	4.45	7.30.		Πειραιώς	5.15	7.30 6.5

Γραμμή Κορίνθου - Αργους - Ναυπλίου - Μύλων			
202	203		
Ναύπλιον άν.	9.55π.μ.	Κόρινθος άν.	3.05 μ.μ.
Μύλοι	9.55	Αργος άφ.	5.22
Αργος	10.30	Ναύπλιον	5.55
Κόρινθος άφ.	12.45π.μ.	Μύλοι	6 —

Σημειώσεις. — Πάσαι αι άμαξοστοιχίαι εν Πάτραις θ' αναχωρῶσι και θα φθάνωσιν εις τῆν παραλίαν, όπου θα χορηγῶνται τά εισιτήρια και θα ένεργῆται μόνον ή παραλαβή και παράδοσις των άποσκευών των έπιβατών. Αι άμαξοστοιχίαι 33 και 32 λειτουργοῦσι καθ' έκάστην πλῆν της Κυριακῆς. Αι άμαξοστοιχίαι 1, 2, 33, 32, 202, 203, σταθμεύουσι και εις ό-λας τας Στασεις και Σταθμούς. Μεταξυ Κορίνθου — Ακοάτας Πατρών — Ακράτας Ναυπλίου — Αργους — Μύλων και άντιστρόφως, κυκλοφοροῦσικαθ' έκάστην τοπικαί άμαξοστ. σταθμεύουσαι εις πάσας τας Στασεις και Σταθμ.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Πένναι Δεαδόχου Έδρῶγειοι Σφαίραι εις Έλληνικήν Γλώσσαν από δρ. 35—72.

Πένναι Τρισκόπη | ΕΠΙΣΚΟΠΗΤΗΡΙΑ επί καλοῦ χάρτου στιγματίως.

Πένναι Δεαδόχου ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ συμπεπυκνωμένη και αναλυομένη εις εξ μέρη ύδατος. Δοχείον εκ δρ. 312 άραχ. 4 50 Αναλελυμένη ηδκαλ. 90

Πένναι Τρισκόπη Γραφικαί ΥΛΑΙ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ